A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2009. szeptember 10. *

A C-445/07. P. és C-455/07. P. sz. egyesített ügyekben,

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviseli: L. Flynn, meghatalmazotti minőségben, segítője: A. Dal Ferro avvocato, kézbesítési cím: Luxembourg)

fellebbezőnek (C-445/07. P. sz. ügy),

a másik fél az eljárásban:

az **Ente per le Ville Vesuviane** [1] (székhelye: Nápoly [Olaszország], képviseli: E. Soprano avvocato)

felperes az elsőfokú eljárásban

* Az eljárás nyelve: olasz.
1 – A hivatalos megnevezésben nagybetűvel szerepel.

és

az **Ente per le Ville Vesuviane** (székhelye: Nápoly [Olaszország], képviseli: E. Soprano avvocato)

fellebbezőnek (C-455/07. P. sz. ügy),

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviseli: L. Flynn, meghatalmazotti minőségben, segítője: A. Dal Ferro avvocato, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2007. szeptember 28-án, illetve 2007. október 5-én benyújtott két fellebbezése tárgyában,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, M. Ilešič, A. Tizzano, A. Borg Barthet és J.-J. Kasel (előadó) bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,
hivatalvezető: R. Grass,

a főtanácsnok indítványának a 2009. február 12-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésében az Európai Közösségek Bizottsága az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-189/02. sz., Ente per le Ville Vesuviane kontra Bizottság ügyben 2007. július 18-án hozott ítéletének (a továbbiakban: megtámadott ítélet) a hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletében az Elsőfokú Bíróság elutasította a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogást.

2 Fellebbezésében az Ente per le Ville Vesuviane (a továbbiakban: Ente) a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletében az Elsőfokú Bíróság elutasította a 2002. március 13-i D (2002) 810 111 bizottsági határozat megsemmisítése iránti keresetét, amely határozat három vezúvi villa idegenforgalmi célokra történő integrált újrahasznosítási rendszerére vonatkozó campaniai (Olaszország) infrastrukturális beruházásnak az Európai Regionális Fejlesztési Alap (ERFA) általi pénzügyi támogatása lezárására vonatkozik (a továbbiakban: vitatott határozat).

Jogi háttér

3 Az ERFA-t a többször módosított, 1975. március 18-i 724/75/EGK tanácsi rendelet (HL L 73., 1. o.; helyesbítés: HL L 110., 44. o.) hozta létre, amelynek helyébe 1985. január 1-jétől az 1984. június 19-i 1787/84/EGK tanácsi rendelet (HL L 169., 1. o.) lépett. 1988-ban a Strukturális Alapok rendszerét módosította a strukturális alapok feladatairól és eredményességéről, továbbá tevékenységüknek egymás között, valamint

az Európai Beruházási Bank és az egyéb meglévő pénzügyi eszközök műveleteivel történő összehangolásáról szóló, 1988. június 24-i 2052/88/EGK tanácsi rendelet (HL L 185., 9. o.).

4 1988. december 19-én a Tanács elfogadta a 2052/88 rendeletnek az Európai Regionális Fejlesztési Alap tekintetében történő végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló 4254/88/EGK rendeletet (HL L 374., 15. o.). A 4254/88 rendelet helyébe az 1787/84 rendelet lépett. Azt az 1993. július 20-i 2083/93/EGK tanácsi rendelet módosította (HL L 193., 34. o.).

5 A 4254/88 rendelet „Átmeneti rendelkezések" című 12. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A Bizottság által 1989. január 1-jét megelőzően az ERFA keretében odaítélt projekttámogatási összegek azon tételeit, amelyekre vonatkozóan a Bizottsághoz 1995. március 31-ig nem nyújtottak be végleges kifizetés iránti kérelmet, a Bizottság legkésőbb 1995. szeptember 30-án hivatalból felszabadítja, a jogi indokok alapján felfüggesztett projektek sérelme nélkül."

A jogvita előzményei

6 A jogvita alapját képező tényállás a megtámadott ítélet 4–16. pontjában szerepel:

„4 A felperes olyan konzorcium, amelynek tagja az olasz állam, a Regione Campania, Nápoly megye és több helyhatóság. Az 1971. július 29-i 578. sz. olasz törvény hozta

létre azzal a céllal, hogy gondoskodjon a 18. században épült vezúvi villákból és azok tartozékaiból (parkok, kertek és melléképületek) álló épületegyüttes megóvásáról és értékének növeléséről.

5 A felperes által benyújtott és a Bizottság által nem vitatott információk szerint 1986-ban az olasz kormány a felperes kérelmére a Bizottságtól pénzügyi támogatást kért az ERFÁ-ból egy olyan infrastrukturális beruházásra, amelynek célja a Favorita villa belső parkjának, a Ruggiero villa kertjének és a Campolieto villa építészeti együttesének a felújításából álló integrált rendszer volt. E villák közül az első az olasz állam, a másik kettő a felperes tulajdonában van.

6 Az Olasz Köztársaságnak címzett, 1986. december 18-i C (86) 2029/120 határozatában a Bizottság az ERFÁ-ból a támogatható kiadások 50% erejéig maximum 7,5 milliárd olasz lírának (ITL) megfelelő összegű pénzügyi támogatást (86/05/04/054. sz.) ítélt oda a Campolieto, Favorita és Ruggiero villák idegenforgalmi célokra történő hasznosítására (a továbbiakban: támogatás nyújtásáról szóló határozat).

7 E határozatában a felperest nevezik meg a támogatás kedvezményezettjeként ((3) preambulumbekezdés és 3. cikk), valamint a kérelemnek és a projekt megvalósításának a felelőseként (a határozat melléklete). E határozat mellékletében található menetrend szerint e projekt megvalósítására vonatkozó kiadások támogathatósági időszaka 1987 januárjában kezdődött és 1990 júniusában fejeződött be. Az említett határozat 4. cikke értelmében a Bizottság az ERFÁ-ból nyújtott pénzügyi támogatást csökkentheti vagy megszüntetheti, amennyiben a határozatban meghatározott feltételeket, beleértve a projekt megvalósítására meghatározott határidőket, nem tartják be. Ilyen esetben a Bizottság kérheti a »határozat kedvezményezettjének« már kifizetett támogatás teljes vagy részleges visszafizetését. Csökkentésre, megszüntetésre vagy visszatérítésre csak akkor kerülhet sor, amikor a kedvezményezett a Bizottság által e célból előírt határidőn belül észrevételeit előterjesztette (4. cikk).

8 E határozat végrehajtása során és az olasz hatóságok kérelmére 1988-ban és 1990-ben két, egyenként 3 milliárd ITL összegű részletet nyújtottak.

9 1995. március 29-i levelével az olasz állam a végleges kifizetésre vonatkozó kérelmek benyújtására rendelkezésre álló, a 4254/88 rendelet 12. cikkében 1995. március 31-ben rögzített határidő meghosszabbítását kérte, arra való hivatkozással, hogy a projektet »különböző jellegű jogi intézkedések« vagy »a kisajátítással érintett személyekkel folyó jogviták« miatt felfüggesztették.

10 2000. február 15-i levelükben az olasz hatóságok arra emlékeztettek, hogy a fenti határidő meghosszabbítását kérték. Ezenkívül egy újabb részlet lehető leghamarabb történő kifizetését kérték, arra való hivatkozással, hogy az addig felmerült kiadások összege lényegesen magasabb, mint a már kifizetett részletek. Kérelmük alátámasztására a Bizottságnak egy, az általuk végzett projektellenőrzésről szóló, 1999. június 16-án kelt jelentést továbbítottak. E jelentés a következő megjegyzéseket tartalmazta: a Campolieto villára vonatkozó munkálatok »kifizetése befejezésének az időpontja«: 1994.; a Ruggiero villa »(tényleges) munkálatai befejezésének időpontja« 1994.; a Favorita villát érintő munkálatok [első] üteme: 1993. »A felfüggesztés jogi okai« című rovatban e jelentés a Campolieto villával kapcsolatban azt tartalmazza, hogy »nem merül[t] fel jogi probléma«. A Ruggiero villával kapcsolatban feltünteti »a kertfoglalók kilakoltatására vonatkozó eljárásokat«. Ami a Favorita villára vonatkozó munkálatok befejezését illeti, a jelentés a következőket említi: »a köztulajdon végleges koncessziója, valamint az illegális foglalók kilakoltatása és a földrengés áldozatainak menedéket nyújtó konténerek kiürítése«. Ezenkívül e jelentésben szerepel, hogy a közösségi támogatás kifizetésének esetleges elmaradása »komoly pénzügyi nehézségeket okozhat a [felperesnek], amennyiben azt nem tudja más külső finanszírozással helyettesíteni (például a projektnek a Campania 94/99 [közösségi támogatás] keretébe történő bevonásával), mivel a [felperes] nem rendelkez[ett] olyan saját forrásokkal, amely a fent hivatkozott forrásokat helyettesíteni tudja«.

11 Az olasz hatóságok a 2001. március 8-i levéllel egy, a fennmaradt összeg kifizetése iránti kérelmet nyújtottak be.

12 A 2001. október 12-i levéllel a Bizottság az olasz hatóságokkal az ERFÁ-ból nyújtott pénzügyi támogatás lezárására vonatkozó javaslatot közölt. Miután megjegyezte, hogy a hozzá eljuttatott iratokból nem derül ki, hogy az 1999. június 16-i jelentésben (lásd a fenti 10. pontot) említett események jogi eljárásokhoz vezettek, e levélben jelezte, hogy a 4254/88 rendelet 12. cikkének értelmében vett jogi indokok hiányában a pénzügyi támogatást az 1990. április 9-i kifizetési iránti kérelem alapján lezárja, mivel ez minősült az 1995. március 31. előtt továbbított, utolsó kifizetés iránti kérelemnek. A Bizottság meghatározta, hogy a bejelentett kiadásokat 2,8 milliárd ITL-ig becsülték támogathatónak, így az ERFÁ-ból nyújtott támogatás 1,4 milliárd ITL-t tett ki. A Bizottság tehát a visszatérítendő összeget 4,6 milliárd ITL-ben rögzítette, és előírta az 1,5 milliárd ITL-nek megfelelő fennmaradó összegre vonatkozó kötelezettségvállalás visszavonását. Ezenkívül a Bizottság a következőket jelezte: »Mivel ez a lezárás pénzügyi következményekkel járhat a végső kedvezményezettre vagy a kedvezményezettekre nézve, hivatalosan felhívom Önöket, hogy biztosítsák azok megfelelő tájékoztatását, és hogy tegyék lehetővé számukra a tekintetükben megállapított azon tényezőkre vonatkozó álláspontjuk ismertetését, amelyeken a megtámadott határozat alapul. Kérném Önöket, hogy az erre vonatkozó információkat továbbítsák számunkra.« A Bizottság továbbá azt kérte az olasz hatóságoktól, hogy két hónapos határidőn belül továbbítsák észrevételeiket, ha e lezárási javaslattal nem értenek egyet.

13 A 2001. november 21-i levélben az olasz hatóságok azt válaszolták, hogy a [4,6 milliárd ITL támogatás első két részlete egy része visszafizetésének] pénzügyi következménye a végső kedvezményezett költségvetésére nézve […] nagyon súlyosnak bizonyul, mivel a Bizottság által fizetett összegeket már [felhasználta] a tervezett munkálatok teljes megvalósítása céljából abban a meggyőződésben, hogy a [végleges kifizetés iráni kérelmek benyújtására nyitva álló] határidők meghosszabbítása iránti […] kérelmet elfogadják. E tekintetben azzal érvelnek, hogy az 1999. június 16-i jelentésből az derül ki, hogy a projekt megvalósítását három funkcionális ütemre osztották, amelyekből csak egy, vagyis a Favorita villára vonatkozó munkálatok befejezését érintő ütem késett a megvalósítással, ami miatt az olasz hatóságok a végeleges kifizetés iráni kérelmek benyújtására nyitva álló határidő felfüggesztését kérték. Ezzel szemben a Campolieto és Ruggiero villák

munkálatainak első két ütemét érintő, 7 996 087 050 ITL-nek megfelelő kiadások 1995. március 31. előtt merültek fel, és nem képezték meghosszabbítás iránti egyedi kérelmek tárgyát.

14 A 2002. március 13-i levéllel a Bizottság közölte az olasz hatóságokkal a végleges határozatát, amelyben a hozzá 1995. március 31-ét megelőzően benyújtott utolsó, kiadásokra vonatkozó bejelentés alapján elrendelte a szóban forgó pénzügyi támogatás lezárását annak megfelelően, amit a lezárásról szóló, 2001. október 12-i javaslatában jelzett (D (2002) 810 111 határozat, a továbbiakban: megtámadott határozat). Ezt a határozatot az olasz hatóságok 2002. április 9-én telefaxban közölték a felperessel.

15 A megtámadott határozatban a Bizottság megjegyezte, hogy »a végső kedvezményezett észrevételeit [vele] nem közölték«. Ezenkívül hangsúlyozta, hogy az olasz hatóságok nem vitatták azt, hogy elutasította annak elismerését, hogy az 1999. június 16-i jelentésben (lásd a fenti 12. pontot) hivatkozott események a 4254/88 rendelet 12. cikkének értelmében vett »jogi indokoknak« minősülnek. Továbbá az arra irányuló kérelmük elutasítást indokolta, hogy fogadja el a munkálatok két ütemére (Campolieto és Ruggiero villák) vonatkozó, 1995. március 31. előtt felmerült, de ezen időpontot követően bejelentett kiadásokat, azzal érvelve, hogy az e hatóságok által a hosszabbításra vonatkozóan az 1995. március 29-i levélben benyújtott kérelem a pénzügyi támogatás egész fennmaradó részét érintette (1,5 milliárd ITL). A hosszabbítás iránti e kérelemben ugyanis nem pontosították, hogy az csak a munkálatok egy meghatározott részét érinti, ahogyan azt az olasz hatóságok a 2001. november 21-i levelükben állították.

16 Ugyanezen határozatban a Bizottság végül jelezte, hogy »sem a [megtámadott] határozat, sem a közösségi jog más rendelkezése nem akadályozza meg a tagállamot azon döntésében, hogy ne térítesse vissza a saját kezdeményezésére már kifizetett összegeket«. Továbbá »hivatalosan« kérte az olasz hatóságokat, hogy tértivevényes ajánlott levélben tájékoztassák a végső kedvezményezettet a megtámadott határozatról. E tekintetben megállapította, hogy »amennyiben a kedvezményezettet

közvetlenül és személyében érintheti a [megtámadott] határozat, két hónapon és – a távolság miatt – további tíz napon belül keresetet nyújthat be az Elsőfokú Bírósághoz«."

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

7 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. június 18-án benyújtott keresetlevelével az Ente keresetet indított a vitatott határozat megsemmisítése iránt.

8 Keresetének alátámasztására az Ente a 4254/88 rendelet 12. cikkének, a védelemhez való jog és az indokolási kötelezettség megsértésére, valamint a Bizottság részéről a bizonyításfelvétel hiányára alapított jogalapokra hivatkozott.

9 Ellenkérelmében a Bizottság a kereset elfogadhatatlanságára hivatkozott azzal az indokolással, hogy az Entét az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében nem „érinti közvetlenül a vitatott határozat".

10 A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság elutasította a Bizottság által emelt elfogadhatatlansági kifogást, és a keresetet elfogadhatónak nyilvánította.

11 Miután az Elsőfokú Bíróság emlékeztetett azon feltételekre, amelyek alapján valamely természetes vagy jogi személyt valamely határozat által az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében véve „közvetlenül érintettnek" lehet tekintetni, úgy vélte, hogy az Ente jogi helyzete jelentős mértékben különbözik a Bíróság számos olyan ítéletében szóban forgó felperes helyzetétől, amelyekben megállapította a felperesek közvetlen érintettségének a hiányát (lásd a C-417/04. P. sz., Regione Siciliana kontra Bizottság

ügyben 2006. május 2-án hozott ítéletet [EBHT 2006., I-3881. o.] és a C-15/06. P. sz., Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2007. március 22-én hozott ítéletet [EBHT 2007., I-2591. o.]).

12 Először is, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 43. pontjában hangsúlyozta, hogy a fent hivatkozott Regione Siciliana kontra Bizottság ügyekben 2006. május 2-án és 2007. március 22-én hozott ítéletekben szereplő, közösségi támogatás nyújtásáról szóló határozatokkal ellentétben – amely ítéletekben a Regione Sicilianát kizárólag mint a kérelemért vagy a projekt megvalósításáért felelős hatóságot említették – a jelen ügyben szereplő, támogatás nyújtásáról szóló határozat annak 3. cikkében, valamint harmadik preambulumbekezdésében az Entét a projekt megvalósításáért felelős hatóságként és a közösségi támogatás kedvezményezettjeként egyaránt jelöli.

13 Másodszor, a megtámadott ítélet 44. és 48. pontjában megjegyezte, hogy az olasz hatóságok a jelen ügyben egyértelműen kifejezték azon szándékukat, hogy nem kívánnak a kedvezményezett érdekében a közösségi támogatás esetleges csökkentése pénzügyi következményeinek az enyhítése céljából beavatkozni, így annak a lehetősége, hogy az Olasz Köztársaság a költségvetésének terhére vállalja a megszüntetett közösségi finanszírozás összegének megfelelő költségeket, tisztán elméleti jellegű volt.

14 A megtámadott ítélet 51. és 52. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a SLIM Sicilia kontra Bizottság ügy (az Elsőfokú Bíróság T-105/01. sz. ügyben 2002. június 6-án hozott végzése, EBHT 2002., II-2697. o.) felperesének a helyzetével ellentétben a jelen esetben a felperest a támogatás nyújtásáról szóló határozatban név szerint a közösségi támogatás kedvezményezettjeként nevezték meg, és kifejezetten feljogosították arra, hogy bármely végleges határozat elfogadását megelőzően észrevételeket nyújtson be a Bizottsághoz. Az így nyújtott eljárási garanciák bíró jogvédelme biztosításának a szükségessége megerősíti a felperes azon jogát, hogy elismerjék a vitatott határozattal szembeni kereshetőségi jogát.

15 Az ügy érdemét illetően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 62–77. és 87–100. pontjában, valamint a 101. pontjában előadott indokok alapján az Ente három jogalapját mint megalapozatlanokat elutasította.

A fellebbezési eljárás feleinek kérelmei

A Bizottság által benyújtott fellebbezés (C-445/07. P. sz. ügy)

16 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet annyiban, amennyiben elfogadhatónak nyilvánítja az Ente által benyújtott, megsemmisítés iránti keresetet;

– minősítse elfogadhatatlannak az Ente által a vitatott határozat ellen benyújtott megsemmisítés iránti keresetet;

– kötelezze az Entét a költségek viselésére.

17 Az Ente azt kéri, hogy a Bíróság:

– egyesítse a C-445/07. P. sz. ügyet – amelyben a Bizottság a fellebbező – és a C-455/07. P. sz. ügyet, amelyben az Ente a fellebbező, mivel e két ügy objektíven és szubjektíven is összefügg;

– nyilvánítsa a Bizottság fellebbezését megalapozatlannak, és utasítsa el azt;

– adjon helyt az Ente C-455/07. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezésének az e fellebbezésben megfogalmazott kérelmeknek megfelelően;

– kötelezze a Bizottságot a két fellebbezési eljárás és a T-189/02. sz. elsőfokú eljárás költségeinek a viselésére.

Az Ente által benyújtott fellebbezés (C-455/07. P. sz. ügy)

18 Az Ente azt kéri, hogy a Bíróság

– részben helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet a fent hivatkozott fellebbezési jogalapoknak megfelelően, és következésképpen állapítsa meg a vitatott határozat semmisségét;

– másodlagosan részben helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet a fent hivatkozott fellebbezési jogalapoknak megfelelően, és utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bírósághoz, hogy ez érdemben döntse el a jogvitát a Bíróság által adott iránymutatások fényében;

– kötelezze a Bizottságot mind a jelen eljárás, mind pedig a T-189/02. sz. ügyre vonatkozó elsőfokú eljárás költségeinek a viselésére.

19 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– nyilvánítsa elfogadhatatlannak és/vagy megalapozatlannak az Ente által a megtámadott ítélet ellen benyújtott fellebbezést;

– kötelezze az Entét a jelen ügy és az elsőfokú eljárás költségeinek a viselésére.

20 A Bíróság elnöke 2008. március 12-i végzésével a C-445/07. P. és a C-455/07. P. sz. ügyet a szóbeli szakasz lefolytatása és az ítélet meghozatala céljából egyesítette.

A fellebbezésekről

A Bizottság kontra Ente fellebbezésről (C-445/07. P. sz. ügy)

A felek érvei

21 Előzetesen a Bizottság úgy véli, hogy a Bíróság alapokmánya 56. cikkének első bekezdése értelmében a megtámadott ítélet ellen fellebbezést nyújthat be, amennyiben az Elsőfokú Bíróság a kereset elfogadhatatlanságára vonatkozó közbenső eljárási kérdésről döntött, annak ellenére, hogy megnyerte az ügyet, mivel a megtámadott ítéletben az Ente keresetét mint megalapozatlant elutasították.

22 E tekintetben a Bizottság megállapítja, hogy a C-23/00. P. sz., Tanács kontra Boehringer ügyben 2002. február 22-án hozott ítélet (EBHT 2002., I-1873. o.) és a C-141/02. P. sz., Bizottság kontra max.mobil ügyben 2005. február 22-én hozott ítélet (EBHT 2005., I-1283. o.) alkalmazandók rá akkor is, ha ellenkérelmének keretében és nem olyan külön beadványban emelt elfogadhatatlansági kifogást, mint amelyet az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 114. cikkének 1. §-a előír.

23 Fellebbezésének alátámasztására a Bizottság annak megállapítására irányuló egyetlen jogalapra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy a jelen ügyben figyelmen kívül hagyta a Bíróságnak az EK 230. cikk értelmében vett „közvetlenül való érintettség" fogalmára vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlatát.

24 Az Elsőfokú Bíróság tévesen hozott fel egyes olyan tényezőket, amelyek megkülönböztetik az Ente helyzetét a Regione Siciliana kontra Bizottság ügyekben 2006. május 2-án és 2007. március 22-én hozott ítéletekben szereplő felperesek helyzetétől.

25 A Bizottság mindenekelőtt úgy véli, hogy az a körülmény, hogy az Entét a támogatás nyújtásáról szóló határozat név szerint a közösségi támogatás végső kedvezményezettjeként jelölte meg, ellentétben a Regione Siciliana kontra Bizottság ügyekben 2006. május 2-án és 2007. március 22-én hozott ítéletek felpereseivel, amelyek abban a kérelemért és a projekt végrehajtásáért felelős hatóságokként szerepelnek, nem vehető figyelembe az EK 230. cikk értelmében vett „közvetlen" érintettség megállapítása céljából.

26 Ráadásul a végső kedvezményezett és a projekt felelőse között az Elsőfokú Bíróság által tett megkülönböztetés ellentétes a Strukturális Alapok rendszerének logikájával és szóhasználatával, amely rendszer az e két funkció közötti szoros összefüggésen alapul. E tekintetben a Bizottság emlékeztet arra, hogy a tagállamnak nyújtott támogatás kedvezményezettjének joga van ahhoz, hogy e támogatást ne a közösségi határozat, hanem csupán az e határozat következtében elfogadott nemzeti rendelkezések alapján kapja meg.

27 Továbbá, valamely kereset elfogadhatóságának az EK 230. cikk negyedik bekezdése alapján történő elemzése céljából irreleváns az a tény, hogy a jelen ügyben az olasz hatóságok kifejezték azon szándékukat, hogy a vitatott határozat pénzügyi következményeit a végső kedvezményezettre hárítsák. A Bizottság szerint ugyanis a tagállamok, e határozat címzettjei határozat végrehajtására vonatkozó mérlegelési jogkörének puszta fennállása elegendő annak kizárásához, hogy az említett határozatnak közvetlen hatása lehet azon személyekre, akik annak nem címzettjei (lásd többek között az Elsőfokú Bíróság fent hivatkozott SLIM Sicilia kontra Bizottság ügyben végzését és T-341/02. sz., Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2004. július 8-án hozott végzését [EBHT 2004., II-2877. o.]).

28 Végül a Bizottság azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság azáltal, hogy a megtámadott ítélet 52. pontjában elismerte az Enténak a kereshetőségi jogát azon szükségesség miatt, hogy biztosítsa számára a támogatás nyújtásáról szóló határozatban előírt eljárási garanciák hatékony bíró jogvédelmét, szembehelyezkedett a Bíróság azon állandó ítélkezési gyakorlatával, miszerint a hatékony bírói jogvédelemhez való jog elvére hivatkozva nem lehet elismerni az EK 230. cikk negyedik bekezdése feltételeinek meg nem felelő természetes vagy jogi személy azon közösségi jogi aktus megsemmisítése iránti keresetindítási jogát, amelynek nem címzettje (lásd a C-50/00. P. sz., Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben 2002. július 25-én hozott ítéletet [EBHT 2002., I-6677. o.] és a C-263/02. P. sz., Bizottság kontra Jégo-Quéré ügyben 2004. április 1-jén hozott ítéletet [EBHT 2004., I-3425. o.]).

29 Ugyanezen ítélkezési gyakorlat szerint a tagállamok feladata a hatékony bírói jogvédelemhez való jog tiszteletben tartásának biztosítását lehetővé tévő jogorvoslati és eljárási rendszer előírása.. Következésképpen az Enténak a vitatott határozat érvénytelenségével kellett volna érvelnie a nemzeti bíróságok előtt, amikor felhívta őket, hogy az EK 234. cikk értelmében az érvényességre vonatkozó kérdést terjesszenek előzetes döntéshozatalra.

30 Az Ente ezzel szemben úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen ismerte el esetében az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében vett „közvetlen érintettséget”.

31 Mindenekelőtt, a közösségi finanszírozás kedvezményezettjeként való minősítéssel kapcsolatban az Ente úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság fent hivatkozott Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben hozott végzése 67. pontjának *a contrario* olvasatából egyértelműen az következik, hogy valamely pénzügyi támogatás végső kedvezményezettjét közvetlenül érinti az említett támogatást megszüntető vagy csökkentő határozat. Ez az értelmezés megfelel az állami támogatások területének ítélkezési gyakorlatával, amely alapján a bizottsági határozattal megtiltott vagy csökkentett támogatás kedvezményezettjeit közvetlenül érinti e határozat, és az EK 230. cikk negyedik bekezdése alapján keresetet indíthatnak annak megsemmisítése iránt (lásd többek között a C-15/98. és C-105/99. sz., Italie és Sardegna Lines kontra Bizottság egyesített ügyekben 2000. október 19-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-8855. o.] 34-36. pontját, valamint a C-298/00. P. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-4087. o.] 39. pontját]).

32 Az Ente úgy véli, hogy a Strukturális Alapok rendszerének Bizottság által hivatkozott logikája a jelen kereset vizsgálatának keretében hatástalan, mivel a felelős hatóság és a végső kedvezményezett feladatai egyesülésének elvét előíró szabályok a jelen ügyben szóban forgó programozási időszakot követő programozási időszakokra alkalmazandók. Ilyen körülmények között hiábavaló hivatkozni a pénzügyi támogatás nyújtásáról szóló határozatot követően elfogadott nemzeti rendelkezésekre is, mivel az ilyen intézkedéseknek a legcsekélyebb hatása sem lehet a Bizottság által a szóban forgó támogatás kedvezményezettjének, az Entének biztosított jogra.

33 Az Ente ezután a Bizottságnak az olasz hatóságok diszkrecionális jogkörének fennállására vonatkozó érvelését cáfolja. E tekintetben elsősorban arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság érvelése annyiban megalapozott, amennyiben a vitatott határozat – a jogosulatlanul felvett összegek visszafizetésének kötelezettségén kívül – az eredetileg odaítélt, azonban ki nem fizetett összegre vonatkozó kötelezettségvállalás visszavonásához vezetett. Márpedig a kötelezettség ilyen jellegű visszavonása anélkül bír közvetlen hatással az Entére, a finanszírozás kedvezményezettjére, hogy az olasz hatóságok vagy a belső jog e tekintetben történő beavatkozására szükség lenne.

34 Mindenesetre, amint mind az Elsőfokú Bíróságnak a fent hivatkozott Regione Silciliana kontra Bizottság ügyben hozott végzéséből, mind pedig Ruiz-Jarabo Colomer főtanácsnoknak a fent hivatkozott, 2006. május 2-i ítélet alapját képező Regione Silciliana kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványából kitűnik, amennyiben a nemzeti hatóságok mérlegelési jogköre elméleti jellegű, mivel nem merül fel kétség

a közösségi határozat végrehajtására köteles nemzeti hatóságok szándékát illetően, a felperes közvetlenül érintett. Márpedig a jelen ügyben erről van szó, mivel az olasz hatóságok a 2001. november 21-i levelükben hivatalosan közölték a Bizottsággal azon szándékukat, hogy az Entével visszafizettetik a Bizottságnak visszatérítendő összegeket a támogatás megszüntetéséről szóló határozat esetén. Következésképpen az említett hatóság önálló szándéka nem játszhatott szerepet a vitatott határozat és a pénzügyi támogatás kedvezményezettjét érintő hatások között.

35 Végül, ami az Elsőfokú Bíróságnak a hatékony bírói jogvédelem elvére vonatkozó érvelését illeti, az Ente emlékeztet arra, hogy a támogatás nyújtásáról szóló határozat alapján joga van a meghallgatáshoz, és ezt a Bizottság a vitatott határozat elfogadásával megsértette. E jog fennállása továbbá hozzájárul a Bizottság határozata és az Ente helyzete közötti közvetlen jogi kapcsolat megállapításának bizonyításához.

36 A Bizottság állításával ellentétben azáltal, hogy az elsőfokú eljárásban benyújtott kereset elfogadhatóságát elismerte, az Elsőfokú Bíróságnak nem rendkívüli jogorvoslat megteremtése volt a szándéka, hanem csak helyesen alkalmazta az EK 230. cikket.

37 Az Ente hangsúlyozza, hogy a Bizottság által javasolt jogorvoslat, amelynek a célja a vitatott határozat érvénytelenségére való hivatkozás az olasz bíróságok előtt, és ezek felkérése, hogy az EK 234. cikk alapján terjesszenek elő kérdést előzetes döntéshozatalra, valójában ezen eljárás elfogadhatatlanságához vezetne. Az állandó ítélkezési gyakorlatnak (a 16/62. és 17/62. sz., Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes és társai kontra Tanács egyesített ügyekben 1962. december 14-én hozott ítélet [EBHT 1962., 901. o.], valamint a fent hivatkozott Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben hozott ítélet) megfelelően ugyanis a Bíróság hatásköre az EK 234. cikk első bekezdésének b) pontja keretében csak a normatív vagy általános hatályú jogi aktusokra korlátozódik. A vitatott határozatnak egyedi hatálya van, ezért nem képezheti előzetes döntéshozatalra utalás tárgyát.

38 Továbbá, annak elismerése, hogy a felperes a nemzeti bíróságok előtt kifogásolhatja a vitatott határozat végrehajtását annak jogszerűtlenségére hivatkozva, egyenértékű

lenne a felperes azon lehetőségének elismerésével, hogy megkerülhesse azt a végleges jelleget, amelyet e határozat az EK 230. cikk ötödik bekezdésben előírt keresetindítási határidők lejártát követően ölt magára.

A Bíróság álláspontja

39 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság alapokmánya 56. cikkének második bekezdése értelmében fellebbezéssel bármelyik fél élhet, akinek indítványait egészben vagy részben elutasították.

40 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az Elsőfokú Bíróság ítéletének az egyik fél elfogadhatatlansági kifogását elutasító része elleni fellebbezés elfogadható, még akkor is, ha az Elsőfokú Bíróság később ugyanebben az ítéletben a keresetet – mint megalapozatlant – elutasította (a fent hivatkozott Tanács kontra Boehringer-ügyben hozott ítélet 50. pontja; a fent hivatkozott Bizottság kontra max.mobil ügyben hozott ítélet 50. és 51. pontja, valamint a C-362/05. P. sz., Wunenburger kontra Bizottság ügyben 2007. június 7-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-4333. o.] 37. pontja).

41 A jelen ügyben vitathatatlan, hogy a Bizottság – amint az a megtámadott ítélet 23. pontjából is kiderül – elfogadhatatlansági kifogást emelt az Elsőfokú Bíróság előtt, és hogy az e kifogást ezen ítélet 53. pontjában elutasította, valamint az is, hogy ezt követően az említett ítéletben az Ente keresetét mint megalapozatlant elutasította.

42 A Bizottság által benyújtott fellebbezés megalapozottságáról való döntés céljából fontos hangsúlyozni, hogy valamely regionális vagy helyi közigazgatási egység, amennyiben a nemzeti jog alapján jogi személyiséggel rendelkezik, az EK 230. cikk negyedik bekezdése alapján eljárást indíthat a neki címzett határozatok, vagy az olyan határozatok ellen, amelyeket ugyan rendeletként vagy más személyhez címzett határozatként hoztak meg, azonban őt közvetlenül és személyében érintik (lásd a C-452/98. sz., Nederlandse Antillen kontra Tanács ügyben 2001. november 22-én

hozott ítélet [EBHT 2001., I-8973. o.] 51. pontját és a C-142/00. P. sz., Bizottság kontra Nederlandse Antillen ügyben 2003. április 10-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-3483. o.] 59. pontját).

43 Mivel a vitatott határozatról a Bizottság tájékoztatta az olasz hatóságokat, meg kell vizsgálni, hogy az Ente indíthat-e az említett határozat megsemmisítése iránt keresetet, és különösen azt, hogy az őt közvetlenül és személyében érinti-e.

44 Mivel nem vitatták azt, hogy az Entét személyében érinti a vitatott határozat, az Elsőfokú Bíróság vizsgálata a közvetlen érintettség kérdésére korlátozódott.

45 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az EK 230. cikk negyedik bekezdésében előírt azon feltétel, miszerint a kereset tárgyát képező határozatnak közvetlenül kell érintenie a természetes vagy jogi személyt, két kritérium együttes fennállását kívánja meg, vagyis egyrészt azt, hogy a kifogásolt közösségi intézkedés közvetlen hatást gyakoroljon a jogalany jogi helyzetére, és másrészt azt, hogy ne hagyjon mérlegelési lehetőséget az intézkedés végrehajtásával megbízott címzettek számára, mert az ilyen végrehajtás tisztán automatikus jellegű és köztes szabályok alkalmazása nélkül, egyedül a közösségi szabályozás alapján történik (lásd a C-404/96. P. sz., Glencore Grain kontra Bizottság ügyben 1998. május 5-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-2435. o.] 41. pontját; a C-486/01. P. sz., Front national kontra Parlament ügyben 2004. június 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-6289. o.] 34. pontját; a fent hivatkozott Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2006. május 2-án hozott ítélet 28. pontját és a fent hivatkozott Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2007. március 22-én hozott ítélet 31. pontját).

46 Ugyanez a helyzet áll fenn, ha a címzettnek pusztán elméleti lehetősége van arra, hogy ne kövesse az aktusban foglaltakat, és semmi kétség nem fér ahhoz a szándékához, hogy az aktussal összhangban álló döntést hozzon (a C-386/96. P. sz., Dreyfus kontra Bizottság ügyben 1998. május 5-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-2309. o.] 44. pontja; lásd továbbá ebben az értelemben a 11/82. sz., Piraiki-Patraiki és társai kontra Bizottság ügyben 1985. január 17-én hozott ítélet [EBHT 1985., 207. o.] 8–10. pontját).

47 Az első kritériummal kapcsolatban a Bíróság már megállapította, hogy valamely regionális vagy helyi közigazgatási egységnek az ERFA-projekt megvalósításáért felelős hatóságként – közösségi pénzügyi támogatás nyújtásáról szóló határozatban – történő kijelöléséből nem következik, hogy ezen egység maga jogosult az említett támogatásra (a fent hivatkozott Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2006. május 2-án hozott ítélet 29. és 30. pontja, és a fent hivatkozott Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2007. március 22-én hozott ítélet 32. pontja).

48 Ezenkívül az a tény, hogy ezen egységet említik a pénzügyi támogatás iránti kérelemért felelős hatóságként, nem jár azzal a következménnyel sem, hogy a felperes közvetlen jogviszonyba kerül a közösségi támogatással, mivel maga a támogatás nyújtásáról szóló határozat írja elő, hogy a támogatást az érintett tagállam kérelmezte, és annak ítélték oda (a fent hivatkozott Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2007. március 22-én hozott ítélet 36. pontja).

49 A jelen ügyben a megtámadott ítélet 4. pontjából kitűnik, hogy az Entét egy olasz törvényben alapították azzal a céllal, hogy Campania tartományban bizonyos épület-együtteseket megőrizzenek, és értéküket megóvják, az Ente különböző olasz közjogi intézmények csoportját képviseli, az olasz államot is beleértve, és a Bizottság ahhoz semmiféle jogcímen nem kapcsolódik.

50 Továbbá, a megtámadott ítélet 5. pontjából kitűnik, hogy a tervezett infrastrukturális intézkedések Ente általi megvalósításának céljából az ERFA-támogatás iránti kérelmet az Olasz Köztársaság nyújtotta be a Bizottsághoz, és hogy a támogatást a Bizottság e tagállamnak nyújtotta.

51 Ilyen körülmények között, amint arra a főtanácsnok is rámutatott indítványának 50. pontjában, az Olasz Köztársaság az, amelyet a vitatott határozat címzettjeként a szóban forgó támogatás jogosultjának kell tekinteni.

52 Ezenkívül a megtámadott ítéletből nem következik, hogy maga az Ente a vitatott határozat alapján vagy az e határozat joghatásának szabályozását célzó bármely közösségi jogi rendelkezés alapján köteles volt visszafizetni azon közösségi támogatás fennmaradó részének megfelelő összeget, amelyre vonatkozóan a kötelezettséget visszavonták.

53 Ezzel szemben a megtámadott ítélet 7. pontjából az következik, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban kifejezetten fenntartotta az Olasz Köztársaság számára azt a lehetőséget, hogy ne fizesse vissza a saját kezdeményezésére a pénzügyi támogatás kedvezményezettjének már kifizetett összegeket.

54 Ebből következik, hogy az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 43. pontjában megállapítottakkal ellentétben pusztán az a körülmény, hogy az odaítélésről szóló határozat (3) preambulumbekezdésében és 3. cikkében név szerint az Entét jelölik meg a közösségi támogatás kedvezményezettjének, nem különböztetheti meg az Ente jogi helyzetét a fent hivatkozott Regione Siciliana kontra Bizottság ügyekben 2006. május 2-án és 2007. március 22-én hozott ítéletek alapjául szolgáló ügyekben szereplő közigazgatási egységek helyzetétől, és ezért nem jelenti azt, hogy az Ente maga volt az említett támogatás jogosultja.

55 A közvetlen érintettség második kritériumával kapcsolatban a jelen ítélet 45. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy e feltétel akkor teljesül, amennyiben a közösségi intézkedés automatikus jellegű, és végrehajtása köztes szabályok alkalmazása nélkül, egyedül a közösségi szabályozás alapján történik.

56 A jelen ügyben maga az a tény, hogy az olasz hatóságok kifejezték az Entének a jogalap nélkül folyósított összegek visszatérítésével kapcsolatos szándékukat, a közösségi jog alapján e tekintetben fennálló kötelezettségek hiányában a részükről önálló szándék kifejezésének minősül.

57 Ebből következik, hogy az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 46–48. pontjában megállapítottakkal ellentétben az a körülmény, hogy az olasz hatóságok a Bizottsághoz intézett levélben kifejezték azon szándékukat, hogy a közösségi támogatás megszüntetéséről szóló esetleges bizottsági határozatnak a pénzügyi következményeit az Entére hárítják, nem elegendő az EK 230. cikk negyedik bekezdésében megkövetelt közvetlen érintettség megállapításához.

58 A Bíróság kivételesen valóban megállapította, hogy a nemzeti szinten elfogadott végrehajtási intézkedések hiányának ellenére a felperes lehet az EK 230. cikk negyedik bekezdésének értelmében véve „közvetlenül érintett", mivel más tényezők, beleértve azt a tisztán elméleti lehetőséget, hogy ne hajtsák végre a vitatott határozatot, lehetővé teszik tekintetében a közvetlen érintettség megállapítását (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Dreyfus kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 47. és 52. pontját, valamint a fent hivatkozott Piraiki-Patraiki és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 7. és 9–10. pontját).

59 Meg kell azonban állapítani, hogy ezen ítélkezési gyakorlat nem alkalmazható a jelen ügyben.

60 Amint ugyanis a főtanácsnok indítványának 64. pontjában hangsúlyozta, az Elsőfokú Bíróság megállapításai nem elegendők a vitatott határozat címzettjének jövőbeli magatartására vonatkozó következtetés levonásához. Az Ente közvetlen érintettsége nem vonható le az olasz hatóságok arra irányuló szándékának egyszerű, jogilag nem kötelező kifejezéséből, hogy az Entével fizettessék vissza a támogatást, mivel többek között nem zárható ki, hogy különös körülmények arra vezetik az Olasz Köztársaságot, mint az Ente egyik résztvevőjét, hogy mondjon le a szóban forgó támogatás ez utóbbitól történő visszaköveteléséről.

61 Szintén irreleváns az Entének a fellebbezése keretében hivatkozott, az állami támogatásokra vonatkozó ítélkezési gyakorlat. A Bizottság által a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánított állami támogatások területén követett általános gyakorlattal eltérően – amely esetekben a bizottsági határozatok előírják a tagállamok számára, hogy a támogatás kedvezményezettjével téríttessék vissza a jogosulatlanul

kifizetett összegeket – a vitatott határozat egyáltalán nem írja elő az érintett tagállam számára – amint az már a jelen ítélet 52. pontjában is említésre került – az összegek végső kedvezményezettől történő visszatérítésének kötelezettségét.

62 E tekintetben az Ente állításával ellentétben a végső kedvezményezett tájékoztatásának kötelezettsége sem tekinthető ilyen utasításnak.

63 A fentiekből következik, hogy a vitatott határozat nem érintette az EK 230. cikk negyedik bekezdésének értelmében véve „közvetlenül” az Entét, tehát az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott keresete elfogadhatatlan volt.

64 Ezt a megállapítást nem kérdőjelezi meg az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 52. pontjában szereplő azon érvelése sem, miszerint az Entének nyújtott eljárási garanciák – különösen észrevételei Bizottsághoz történő benyújtásának kifejezett engedélye – bírói jogvédelme biztosításának szükségessége megerősíti, hogy az Ente számára el kell ismerni a bizottsági határozat elleni kereshetőségi jogot.

65 Ugyanis, bár a magánszemélyek a közösségi jogrendből eredő jogaik hatékony bírói védelmére jogosultak (a fent hivatkozott Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben hozott ítélet 39. pontja; a fent hivatkozott Bizottság kontra Jégo-Quéré ügyben hozott ítélet 29. pontja és a fent hivatkozott Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2007. március 22-én hozott ítélet 39. pontja), az ilyen védelemhez való jogra való hivatkozás nem kérdőjelezheti meg az EK 230. cikkben előírt feltételeket.

66 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azon természetes vagy jogi személyek bírói jogvédelmét, akik az EK 230. cikk negyedik bekezdésében előírt elfogadhatósági feltételek okán nem támadhatják meg közvetlenül az olyan jellegű közösségi jogi aktusokat, mint a vitatott határozat, a nemzeti bíróságok előtti jogorvoslatokkal kell hatékonyan biztosítani. A jóhiszemű együttműködésnek az EK 10. cikkben rögzített elvével összhangban, e bíróságoknak, amennyire csak lehetséges, oly módon kell

értelmezniük és alkalmazniuk a keresetindításra vonatkozó belső eljárási szabályaikat, ami a természetes és jogi személyek számára lehetővé teszi a jelen ügybelihez hasonló közösségi jogi aktusok velük szembeni alkalmazása során hozott bármely határozat vagy egyéb nemzeti intézkedés jogszerűségének bíróság előtti vitatását a közösségi jogi aktus érvénytelenségére hivatkozva, és így e bíróságokat arra késztetve, hogy e tekintetben előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések útján a Bírósághoz forduljanak (lásd a fent hivatkozott Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben hozott ítélet 40–42. pontját, a fent hivatkozott Bizottság kontra Jégo-Quéré ügyben hozott ítélet 30–32. pontját és a fent hivatkozott Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2007. március 22-én hozott ítélet 39. pontját).

67 Következésképpen, az Elsőfokú Bíróság jogban való tévedést követett el, amikor megállapította, hogy az Entét a vitatott határozat közvetlenül érinti. A megtámadott ítéletet tehát hatályon kívül kell helyezni.

Az Ente keresetének elfogadhatóságáról

68 A Bíróság alapokmánya 61. cikkének első bekezdése értelmében az Elsőfokú Bíróság határozatának hatályon kívül helyezése esetén, ha a per állása megengedi, az ügyet maga a Bíróság is érdemben eldöntheti, illetve határozathozatalra visszautalhatja az Elsőfokú Bírósághoz.

69 A jelen ügyben a Bíróság úgy ítéli meg, hogy rendelkezik az ahhoz szükséges adatokkal, hogy maga döntsön az Ente által az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott kereset elfogadhatóságáról.

70 A jelen ítélet 49–66. pontjában kifejtett indokok miatt az Entét nem lehet a vitatott határozat által közvetlenül érintettnek minősíteni.

71 E körülmények között az Ente által az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott keresetet, mint elfogadhatatlant, el kell utasítani.

Az Ente kontra Bizottság ügyben benyújtott fellebbezésről (C-455/07. P. sz. ügy)

72 Tekintettel az Ente által az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott kereset elfogadhatatlanságára, a megtámadott ítéletnek az e kereset megalapozottságára vonatkozó részével szemben általa benyújtott fellebbezés okafogyottá vált, így ezt nem kell megvizsgálni.

A költségekről

73 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel az Ente pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság hatályon kívül helyezi az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-189/02. sz., Ente per le Ville Vesuviane kontra Bizottság ügyben 2007. július 18-án hozott ítéletét, mivel az Elsőfokú Bíróság elfogadhatónak nyilvánította az Ente per le Ville Vesuvianénak a 2002. március 13-án hozott azon, D (2002) 810 111. sz. bizottsági határozat megsemmisítése iránti keresetét, amely három vezúvi villa idegenforgalmi célokra történő integrált újrahasznosítási rendszerére vonatkozó campaniai (Olaszország) infrastrukturális beruházás Európai Regionális Fejlesztési Alap (ERFA) általi pénzügyi támogatásának a lezárására vonatkozik (ERFA 86/05/04/054. sz.).

2) A Bíróság az Ente per le Ville Vesuvianénak az említett határozat megsemmisítésére irányuló keresetét, mint elfogadhatatlant, elutasítja.

3) Az Ente per le Ville Vesuviane által benyújtott fellebbezésről nem szükséges határozni.

4) A Bíróság az Ente per le Ville Vesuvianét kötelezi a jelen eljárással, valamint az elsőfokú eljárással kapcsolatban felmerült költségek viselésére.

Aláírások